

[Ellen Strange Petersen.]

tinget og samtidig gøre sig klart, hvad det måtte koste i lokaler, lærerkræfter m. m.

Foreløbig må vi indstille os på, at udvidelsen af undervisningspligten kommer til at betyde øgede udgifter. Vi ønsker undervisningen af handicappede elever udbygget således, at børnene og de unge kan undervises i et almindeligt skolemiljø, sådan som der står i forslaget. Der er mange arter handicap, og det kan blive nok så vanskeligt at give børn, der hidtil har måttet sendes til en institution, de samme undervisningsmuligheder i en almindelig skole. Men rundt om i landet har initiativrige mennesker vist, at det kan lade sig gøre, og jeg tror, alle er enige om, at det er en meget væsentlig opgave. Skolernes muligheder for at hjælpe elever med adfærdsproblemer og psykiske afvigelser skal forbedres gennem udbygning af observationsundervisning, skolepsykologisk rådgivning og et udvidet praktisk samarbejde med børne- og ungdomsforsorgen. Det fremgår af undersøgelser, at det er ret få procent af eleverne, der har svære adfærdsvanskeligheder, men det er vigtigt både for de pågældende og for deres kammerater og lærere, at de kommer under særbehandling. Hvad der ofres her på skolekonti kommer forhåbentlig ind i menneskelige værdier og også i besparelser på andre statsudgifter.

Det siges også i forslaget, at samarbejdet mellem hjem og skole bør støttes og opmuntres ikke blot for at fremme elevernes trivsel i skolen og den gensidige forståelse mellem forældre og lærere, men også med henblik på en forstærket rådgivning om uddannelsen og de valgmuligheder, den indebærer for eleverne. Forhåbentlig kan denne hjem-skole kontakt udvikle sig naturligt og blive en selvfølgelig del af skolens arbejdsområde; ellers kommer der næppe ret meget ud af det. Mange forældre, hvis børn søger til gymnasiet, råder børnene til at tage realeksamen først, for så har de da en eksamen, hvis de ikke klarer sig i gymnasiet. Selv om gode råd fra skolen måske i nogle tilfælde hjælper her, så overgangen til gymnasiet bliver fra 2. real; er det alligevel et spørgsmål, om man ikke burde kunne yde mere end råd her, nemlig et prøvebevis. Bør eleverne i 2. real ikke kunne få et bevis for aflagte prøver i lighed

med deres jævnaldrende kammerater i 9. klasse? Nogle steder kan elever i 10. klasse aflægge prøve på realeksamensniveau i enkelte fag, en udmærket ordning, der formentlig vil brede sig, efterhånden som flere tager 10. klasse med, men: hvorfor ikke være smidig, også når det gælder elever i realafdelingen?

Flere valgmuligheder inden for de praktisk-musiske fag i realafdelingen er i udsigt. Det er sikkert en ordning, der vil glæde mange elever, først og fremmest fordi den vil give dem mulighed for at bortvælge fag, de ikke bryder sig om. Denne side af en større kreds af valgmuligheder bør ikke overses; man vælger ikke blot til, men også fra.

I denne forbindelse er det også et spørgsmål, om ikke ungdomsskolen bør tages op til overvejelse. Den frivillige ungdomsskole er blevet noget helt andet end det, den var tænkt som. Den blev først og fremmest oprettet af hensyn til de elever, der forlod skolen tidligt, men søges nu hovedsagelig af skoleelever som supplement til den almindelige undervisning. Bør den så ikke i højere grad indrettes herefter?

I mit parti er vi særdeles tilfreds med, at det siges i forslaget, at det 8. og 9. skoleår skal kunne tages på efterskole eller ungdomsskole, vel her forstået som ungdomskostskole. Det forudsætter imidlertid, at det offentlige yder en sådan støtte til elevernes ophold, at det ikke bliver væsentligt dyrere for forældrene end at have børnene hjemme; ellers er det jo så som så med valgfriheden.

Mere betænkelige er vi ved den mulighed, ministeren angiver for, at elever kan afbryde skolegangen et år efter det 7. skoleår for at prøve erhvervsarbejde eller anden udviklende beskæftigelse — hvad det så måtte være; det er forhåbentlig ikke blot at passe små søskende hjemme. Det må være en forudsætning, at den lokale erhvervsvejleder har et bånd i den midlertidigt udskrevne elev; hvordan får man ellers ham eller hende tilbage til systemet, magtmidler tænkes vel ikke taget i anvendelse? For mig at se betyder denne afbrydelsesmulighed, at 8. og 9. skoleår ikke bliver slet så frivillige som hidtil; men heller ikke rigtig obligatoriske.

Vi er også særdeles tilfreds med, at man